

bunds. Man maa dog erindre, at Alderdomskasferne skulle udrede en Del af Hjælpen — det tog han nemlig ikke med i sin Beregning —, de skulle udrede ligesaa meget som Staten, altsaa bliver Staten fri for den Del. Sygekasferne skulle ogsaa udrede en Del, altsaa maa det ogsaa trækkes fra. Jeg indrømmer naturligvis, at der kan være Enkeltheder i Lovforslaget, som ikke nøiagtig staa forudberegne i Rigsdaler og Stilling eller Kroner og Ore, hvormeget de ville koste, og jeg indrømmer fremdeles, at er der os ikke et Princip imellem, skal der ikke fra vor Side være Noget i Veien for at komme til en Overenskomst, men efter Alt, hvad jeg kan se, ligger der netop et Princip mellem Regjeringen og os. Den ærede Finanzminister kom med et Exempel, om at man kunde forstikke et Barn ifølge § 3; men § 3 gaar jo netop ud paa, at Vedkommende selv skal have gjort sine Indskud, og savnes der i § 4 Bestemmelser i saa Henseende, er der ikke Noget i Veien for, at de kunne blive tilspiede. Det forekommer mig derfor, at det havde været bedre, at man havde sagt, at man var imod selve det Princip, der ligger til Grund for nærværende Lovforslag; thi det er netop det, som Regjeringen, saavidt jeg kan skjønne, er, end paa denne Maade at fremdrage Enkeltheder, som man har Noget at indvende imod. Jeg tror nu ikke, at det er klogt at være imod dette Princip, og jeg tror heller ikke, at det er ganske human. Vel har man henvist os til, hvad der kan fremkomme af den nedsatte Arbejderkommission, men naar vi vide, hvor længe en saadan Kommission kan arbejde, og hvor lang Tid der kan medgaa, naar Regjeringen paany skal tage dens Resultater under Overveelse — naar man veed dette, saa fristes jeg virkelig til at sige, at det er urimeligt, at den ærede Finanzminister vil fremkomme med et Forlangende til os om, at vi nu her først skal have fremlagt nøiagtige Beregninger. Og naar man veed, hvor lang Tid det maa tage, inden der paa den Maade kan fremkomme Noget, vil jeg sige, at saa kan der være slet meget Ondt, inden den Tid er tilende, og det kan være, at det, hvormeget vi nu kunne afhjælpe Klagerne, paa ingen Maade vil staa til, naar den Tid kommer. Til den høitærede Indenrigsminister, der gaar ud fra den samme Forudsætning, at Alle ville forstikke sig, har jeg intet videre Svar, end hvad jeg allerede har svaret den ærede Finanzminister. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Zugerslev) bemærkede, at vi ikke havde nogen Kro til Folket, thi hvorfor saa ikke prøve de frivillige Kasfer. Ja, blot de ikke havde været prøvede, blot man ikke havde havt Loven af 8de Marts 1856, og man ikke havde prøvet disse Kasfer! Disse Kasfer have ganske vist deres Betydning, men de kunne ikke magte at løse dette Forhold. De frivillige Kasfer ville ikke blive overflødige, Fattighjælp vil altid behøves;

men et Andet er, at man giver en Stet til faac den afhjælpen, og det er det, jeg tror, man fra de Herres Side er altfor bange for. Jeg finder ingen Anledning til yderligere Bemærkninger lige over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, da han allerede er bleven imødegaaet. Til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) skal jeg bemærke, at jeg har opfattet ham saaledes, at han ønskede et Par Stykker af § 4, vedrørende dem, der havde denne Stet, flyttet over til § 3. Iøvrigt var det ikke hans Mening, at Betingelserne skulle bortfalde; kun i § 4 skulde man gjøre det klart, at man vilde tilægge sig Indholdet af § 84 i Grundloven. Det ærede Medlem fremkom iøvrigt ogsaa ifjor med Forslag af den Art, som Udvalget ved dette Forslag har taget Hensyn til. Iøvrigt er det naturligt, at de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med, ville blive tagne under Overveelse, for saa vidt der bliver nedsat et Udvalg; det kan han være forvisset om.

Sindenburg: Det er tidligere blevet fremhævet som en Grund til at fremme nærværende Lovforslag og som et Diemed, man havde dermed, at man derved vilde fremme Selvhjælp, og det vil derfor ikke være uden Interesse at se, hvorvidt dette Formaal er naaet i Lovforslaget. Det er derom, jeg ønsker at gjøre nogle saa Bemærkninger, da jeg ikke skjønner bedre, end at Lovforslaget, naar dette er Formaalet — og derom tvivler jeg slet ikke — tilbøielig vil virke imod sin Hensigt, hvis det kommer ud i den Form, hvori det nu foreligger. Jeg skjønner navnlig ikke bedre, end at § 4 vil medføre, at man ødelægger de nu bestaaende Sygekasfer; men dette forekommer mig at være Noget, som maa have sine store Betænkkeligheder. Det er en Selvfølge, at man her i Thinget maa have stor Interesse for den Del af Befolkningen, som ikke ser sig i Stand til at subsistere ved egne Kræfter, og som derfor maa ty til det Offentlige; det er en smuk Tanke at søge saa vidt mulig at gjøre dem Benyttelsen af den offentlige Hjælp saa lidet ubehagelig og byrdefuld som mulig, men ved Siden af denne Del af Befolkningen er der en anden Del, som forekommer mig at have nok saa store Krav paa at kunne have vor Sympathi, nemlig den Del, der er istand til at bestaa ved egne Kræfter, uagtet det koster en haard Kamp. Denne Del af Befolkningen kan vel karakteriseres som den allefortrinligste Del, og naar man er sig den Banskighed bevidst, som er forbunden med at komme Arbeidsklassen tilhjælp, maa den Del af Arbeidsklassen, som kan bestaa ved egne Kræfter, have saare meget Krav paa vor Sympathi. Det Første, vi da maa gjøre, er, ikke at foretage Noget, som hemmer den Bestræbelse, denne Klasse viser for at bestaa ved egen Hjælp, og vi maa altsaa ikke gaa ind paa nogenjohelst